

[Justitsministeren.]

udtalelser fra stiftsforeningerne, men vi har ikke udtalelser fra samtlige menighedsråd talende på menighedens vegne i dette ords videste forstand. Det ærede medlem taler ikke på nær så manges vegne, som han altid håber han gør.

Må jeg have lov at gøre den bemærkning, at der står i § 1 det, der er det centrale, at gudstjenesten må ikke forstyrres. § 2 indeholder bestemmelser om offentlige forlystelser på helligdage. For at forebygge en ganske almindelig misforståelse vil jeg gerne sige, at offentlige forlystelser er et dårligt udtryk, som i realiteten ikke dækker det, der skal dækkes. Det er et lovteknisk udtryk, som ikke er dækkende. Det dækker nemlig mere end varieteer og dyrehavsbakker, det dækker teater, det dækker film, det dækker koncerter; det dækker altså en række kulturgoder, som det vel ikke var urimeligt at give befolkningen adgang til at få del i også på helligdage.

Vagn Bro: Ja, højtærede minister, det er i hvert fald ikke min skyld, at vi ikke har hørt alle menighedsrådene. Men jeg har fået lov at høre stiftsrepræsentanterne, d. v. s. dem, der repræsenterer distrikternes menighedsråd; fristerne er i og for sig ikke udløbet — men dette er en sag, som synes, om jeg så må sige, efter den store balance, som vi taler om, at skulle gennemføres så hurtigt som muligt — og de har så godt som alle vendt sig imod lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 97 stemmer mod 57; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 94) findes i tidenden sp. 2998).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sat-tes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-5 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om handel med samt tilvirkning og besiddelse af våben m. v.

(Lovforslaget (nr. 97) findes i tillæg A. sp. 781, fremsættelsen i tidenden sp. 2683).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Søgaard: Jeg skal ikke her ved første behandling gøre så mange bemærkninger til det af den højtærede justitsminister fremsatte lovforslag.

Jeg forstår, at det bl. a. er på baggrund af de sidste års alvorlige ulykker ved misbrug af våben, at ministeren har fremsat et forslag, som betyder en skærpelse af kontrollen med våben. Den undersøgelse, der ligger til grund for den foreslåede skærpelse, viser jo, at der i de sidste 2-3 år uden for København har været ca. 110 tilfælde af personskader, heraf 2 med dødelig udgang, samt i alt ca. 500 sager, herunder en del hærværkssager, vedrørende misbrug af salongeværer og luftbøsser, og at der i samme tidsrum er foregået 3 drab ved hjælp af springknive og springstiletter.

Det er klart, at en hel del af disse ulykker sandsynligvis ville være sket alligevel, men måske med andre midler. Alligevel synes jeg, at de tal, vi her er blevet præsenteret for gennem denne undersøgelse, taler for en skærpelse af loven og dermed for et forsøg

[Sogaard.]

på at undgå disse mange uhyggelige sager, vi læser om i dagspressen.

Ministeren foreslår, at salongeværer, som erfaringsmæssigt frembyder den største fare for de alvorligste ulykker, nu inddrages fuldt ud under kontrol, og at personer, der ikke er fyldt 18 år, ikke uden tilladelse kan erhverve, besidde eller bære haglgeværer, luft- og fjederbøsser.

Det foreslås endvidere, at man bemyndiger ministeren til at forbyde springstiletter og springknive uanset længden af klingene.

Det, jeg her har omtalt, er de væsentligste ændringer; resten af ændringerne i forhold til den nugældende lov går stort set ud på en ajourføring og en hensigtsmæssig modernisering, herunder af bestemmelserne vedrørende eventuel ekspropriation af våben.

Jeg kan derfor på mit partis vegne udtale, at vi tiltræder de foreslåede lovændringer.

Ostergaard: Den alvorlige ulykkesstatistik, der angives at være baggrund for det foreliggende lovforslag, peger i retning af, at der kan være regler, der trænger til at blive skærpet. Venstre vil gerne deltage i gennemførelsen af forholdsregler, der kan forhindre, eventuelt reducere ulykkernes antal. Vi kan altså tiltræde lovens hovedformål, og vi er også nærmest sindet at tiltræde bestemmelserne om salonrifler og springknive, men de øvrige bestemmelser vil vi gerne se lidt nærmere på i et udvalg, og dettes arbejde kan jeg tilsige partiets støtte til.

Ellen Strange Petersen: Foranlediget af talrige vådeskudsulykker forårsaget af salonrifler o. lign. stillede jeg i maj i fjor det spørgsmål til justitsministeren, om han ville overveje at stille forslag om en skærpelse af våbenloven, og dette ønske er nu imødekommet med det foreliggende lovforslag. Det vil jeg gerne sige tak for. Et andet medlem af den konservative gruppe, det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen, har stillet det spørgsmål til ministeren, om han ville indføre forbud mod springknive. Også dette ønske er opfyldt i lovforslaget, og også det vil jeg gerne sige tak for.

Vi er absolut ikke tilhængere af flere forbud end højest nødvendigt, og der er enkelte medlemmer i min gruppe, som ikke er overbevist om, at ordlyden i det foreliggende

lovforslag er helt rigtig, specielt er der betænkelighed med hensyn til salgsbestemmelserne og aldersgrænsen, men jeg regner med, at det er forhold, som kan blive drøftet i det kommende udvalg.

Det har været meget uhyggeligt at læse om, hvor mange ulykker der er forekommet i det sidste års tid, utvivlsomt først og fremmest fordi de mennesker, der har afstedkommet ulykkerne, ikke, før det var for sent, havde forståelsen af, hvor farlige salongeværer er.

I sin fremsættelse fremhæver den højtærede justitsminister, at der i de sidste 2-3 år har været 110 tilfælde af personskader forårsaget af salongeværer og luftbøsser i politikredsene uden for København. Heraf var der 2 tilfælde med dødelig udgang, 6 øjenbeskadigelser og 15 andre tilfælde af betydelig personskade. Hvor alvorligt dette materiale end må forekomme at være, er det endda ikke fyldestgørende. Tager man opgørelserne med fra København og Grønland, bliver tallene endnu meget større. Et københavnsk dagblad anførte i en artikel den 22. september i fjor, at dansk politi i løbet af 2½ år havde behandlet 750 sager i forbindelse med brug af salonrifler og luftbøsser, og i 109 af disse tilfælde var der, som det hedder i politisproget, tale om personskader. Dette tal rummer alle kategorier fra alvorlige kvæstelser, blindhed o. s. v. til lettere strejfskud. Det samme blad anførte, at fra den 19. februar til den 27. august i fjor blev 8 mennesker, deriblandt en 13-årig dreng i Grønland, dræbt ved vådeskud med salonrifler. Hvert eksempel er nøje oplyst af bladet, så jeg vil tro, at den officielle statistik fra politiet må vedrøre en periode, der ligger forud for det sidste halvår.

Enhver vådeskudsulykke er en tragedie, ikke mindst for den, der bliver årsag til den. En af de mest rystende ulykker, netop fordi den forekom så meningsløs, indtraf sidste sommer, da et 14 måneders barn blev dræbt i sin barnevogn af et salonriffelskud, som en 15-årig dreng havde affyret på 700-800 meters afstand. Politiet kan fortælle om talrige eksempler på, at drenge har skudt til måls efter elektriske pærer, oplyste vinduer eller lignende mål og skabt rædsel i hele boligkvarterer. Hidtil har politiet ikke haft lovhjemmel til at gribe ind og konfiskere de såkaldte legetøjsvåben. Det er for mig det

[Ellen Strange Petersen.]

væsentligste ved lovforslaget, at politiet får ret og pligt til at skride ind i sådanne tilfælde, og jeg kan forstå, at Politimesterforeningen står bag ved dette ønske.

Om der eventuelt kan være detaljer i lovforslaget, der skal ændres, må vi se nærmere på i udvalget. Egentlige forbrydelser tror jeg ikke en lovændring kan afværge, men hvis blot antallet af vådeskudsulykker kan bringes ned, er jo også meget nået.

Hvad angår springknive, vil jeg gerne slutte mig til den højtærede justitsministers bemærkning, at de ikke er til nogen som helst nytte, men meget let giver anledning til misbrug. Jeg tilsiger lovforslaget støtte.

Aage Fogh: Jeg kan på mit partis vegne tilsige den højtærede minister velvillig behandling af lovforslaget i det udvalg, som vi venter bliver nedsat.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at lige så vigtigt som at gennemføre de her foreslåede ændringer var det måske, at vi fik forældrene gjort opmærksom på, at de navnlig over for mindreårige børn har et stort ansvar, hvad angår leg med våben og lignende. Det er fast utroligt, hvad børn med forældrenes vidende får lov til at lege med, når man tænker på de farlige konsekvenser, det kan have.

Jeg kan ikke garantere for, at hele mit parti vil være indstillet på at tage lovforslaget, som det foreligger, men jeg håber, at når vi får de oplysninger, der kan gives i udvalget, vil den store part af partiet kunne stemme for den skærpelse af loven, som jeg mener er tiltrængt.

Herluf Rasmussen: Med den fremsynethed, som den højtærede justitsminister til tider lægger for dagen, kan det ikke være overraskende for ham, at netop det her foreliggende forslag har mit partis fulde sympati. Vi har forfulgt netop denne sag med den allerstørste interesse, og jeg skal henvide til det spørgsmål, som jeg den 17. september 1962 rettede til den højtærede

justitsminister. Jeg skal ikke gentage indholdet af spørgsmålet og af svaret ved den lejlighed, men jeg tror, det har en vis værdi at pege på det, der blev trukket frem i til-lægsspørgsmålet. Jeg tror, det har ikke ringe betydning, at disse lovændringer får den virkning, som vi ønsker de skal have.

Ved det foreliggende lovforslag tager man altså skridt til, at de farlige salongeværer og luft- og fjederbøsser trækkes ud af lovens undtagelsesbestemmelser og simpelt hen karakteriseres som skydevåben med de deraf følgende restriktioner, og det er vi helt indstillet på. Men når dette er sagt og den højtærede justitsministers initiativ er anerkendt, må det retfærdigvis anføres, at bestemmelsernes effektivitet svækkes af flere grunde, som jeg skal komme lidt ind på.

Det forekommer mig at være en svækkelse, når det i lovforslagets § 2 fastslås, at de nye regler ikke skal finde anvendelse med hensyn til personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de omhandlede våben. Denne bestemmelse er efter min opfattelse meget uheldig, så meget mere som loven ifølge § 3 skal træde i kraft den 1. juni 1963. Det vil, så vidt jeg kan bedømme det, i realiteten sige, at alle de, der inden denne dato skaffer sig de våben, som loven netop søger at belægge med restriktioner, har en mulighed for at slippe fri for at følge lovens hovedbestemmelser. Jeg tror, det er meget uheldigt, og specielt vil jeg tro, det er uheldigt årstiden taget i betragtning. Netop foråret er erfaringsmæssigt sæson for salg af disse våben, og jeg tror ikke, man skal vente hos våbenhandlerne at finde nogen idealistisk interesse i at holde salget nede på det mindst mulige; tværtimod tror jeg, der vil blive gjort alt tænkeligt for at fremme salget i den periode, der er tilbage, så lagrene kan blive tømt. Derfor tror jeg, at hvis loven skal have den tilsigtede virkning, må dens ikrafttrædelsestidspunkt komme noget før.

Mit tillægsspørgsmål i sin tid til den højtærede justitsminister gik ud på, at jeg fandt det rigtigst, at de i København og på Frederiksberg praktiserede bestemmelser,

[Herluf Rasmussen.]

hvad angår transport af våben, blev konfirmeret, således at de kom til at gælde for hele landet. Ifølge disse bestemmelser må unge mennesker under 18 år ikke medføre salonbøsser, luftbøsser, pistoler o. lign. på gader og veje, der er åbne for almindelig færdsel, medmindre de pågældende våben er forsvarligt emballeret eller på anden måde bragt ude af stand til at fungere. Hvad angår det sidste, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det også kan få uheldige konsekvenser, idet man f. eks. kan komme ud for, at der laves specielle tekniske ting til salonbøsser, der gør, at de i løbet af meget kort tid kan blive skudklare, men i det øjeblik de pågældende bliver antastet af politiet, er de i stand til at bevise, at våbnet ikke er skudklart, idet de kan have denne tekniske anordning måske i en lomme eller i en pung. Men tanken er som sagt fulgt op af den højtærede justitsminister i dette forslag.

Jeg kan ikke dy mig for at gøre en bemærkning til nogle ord i bemærkningerne til lovforslaget. Det anføres her bl. a., at bestemmelsen om, at de nævnte våben ikke må bæres af personer under 18 år, til dels er på linje med regler, der allerede er optaget i politibekendtgørelsen af 15. august 1952. Vil det sige, at lovens regler for at få deres fulde virkning nødvendigvis bør følges op af politivedtægtsbestemmelser? Så kunne man passende ved denne lejlighed spørge, om det arbejde er forberedt, således at man allerede ved lovens ikrafttræden, som er foreslået til den 1. juni, er i stand til på en politimæssig forsvarlig måde på grundlag af politivedtægten at sætte ind med de præventive forholdsregler.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning til lovforslagets § 2, som har relation til det, jeg allerede har nævnt. Det siges nemlig her i bemærkningerne:

„Allerede af administrative grunde synes det påkrævet at undlade at bringe den foreslåede udvidelse af forbuddet mod at besidde våben i anvendelse over for de personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de pågældende våben. Denne begrænsning af de foreslåede regler er næppe betænkelig, når besidderen ikke uden tilladelse må bære de pågældende våben eller købe ammunition dertil.“

Jeg vil mene, at hvis loven ikke udstrækkes til også at gælde dem, der stadig væk er i besiddelse af sådanne våben, vil der ikke være spor til hinder for, at vådeskudsulykker stadig kan finde sted, idet de fleste vådeskudsulykker og det meste hærværk er afstedkommet på den måde, at man fra et privat område har skudt ud over offentlig gade, vej eller plads, og dér har der ikke været nogen mulighed for politiet til at sætte kontrolforanstaltninger ind. Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen talte om, at politiet ikke har haft mulighed for at gribe ind tidligere, men politiet har ret og pligt til at gribe ind, når der er tale om hærværk, uanset om det er forvoldt med skydevåben, eller hvad det er.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne vende tilbage til noget, som ligger mig stærkt på sinde, og som jeg også har på fornemmelsen, at den højtærede justitsminister tænker lidt på, og det er: når man nu laver alle disse love, der indeholder restriktioner, må man formentlig gå ud fra, at disse love skal overholdes. Hvem skal påse det? Det skal politiet, men har man så også sørget for, at der er personale nok? Det har jeg spurgt om tidligere. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til at citere uddrag fra en artikel, som har stået i det sidste nummer af Politibladet for 23. februar 1963. Der står her:

„Det er med udstrakt anvendelse af de berømte Tordenskjolds soldater og med en arbejdstid, der ligger over den, der er gældende overalt på det øvrige arbejdsmarked, men det går, skal vi sige nogenlunde godt — men afgjort heller ikke mere. Den tid, hvor en politimand havde tildelt et fast patruljedistrikt, som han var på hat med, og som han havde et vist politimæssigt „ansvar“ for, har hørt til historien i mange år. Den personlige og værdifulde kontakt mellem politimanden og borgeren er afløst af en kølig og forretningsmæssig behandling — til stor skade for begge parter. Men det kan i dag ikke være anderledes.“

Årsagen til denne tingenes tilstand er den simple, at politiet gennem mange år på den skammeligste måde er blevet svigtet ganske konstant og konsekvent af de politiske og bevilgende myndigheder —

[Herluf Rasmussen.]

først og fremmest dem med finanserne.“
Jeg vil gerne slutte mit indlæg her med at citere det sidste afsnit:

„Hvis fornuften gennem årene havde rådet i lidt mere udpræget grad, havde man allerede for 15 år siden startet med en rekruttering for at imødegå den mangel, alle vidste ville komme.“

Nu er jeg ganske klar over, at skal man gå 15 år tilbage, kan man ikke lægge ansvaret alene på den nuværende højtærede justitsminister, men for en del af perioden må jeg måske tage mig den frihed at placere ansvaret hos den højtærede justitsminister.

Grøndahl: Efter lovforslaget inddrages ikke-automatiske salongeværer af kaliber ikke over .22 under våbenlovens kontrolordning; desuden fastsættes særlige regler for børn og unges adgang til at erhverve, besidde og bære våben, og justitsministeren bemyndiges til at fastsætte forbudsbestemmelser vedrørende springknive og springstiletter.

Som begrundelse for lovforslaget anføres, at der i de senere år er sket alvorlige ulykker ved brug af våben, som ikke på nuværende tidspunkt er omfattet af våbenlovens kontrolregler, og det skulle navnlig være salongeværer og luftbøsser, det her drejede sig om. Der er indsamlet et materiale, der skulle belyse omfanget af de ulykker, der uden for København er forårsaget af disse våben.

Vi ser klart den gode hensigt, den højtærede minister har med dette lovforslag, men vi er meget imod, at der ustandselig skal indføres kontrol, forbud og restriktioner så mod det ene og så mod det andet. Vi er omgærdet af så mange forbud og anordninger, at det snart vil være lettere at bekendtgøre, hvad der i grunden er tilladt. Det enkelte individs ansvarsfølelse, som er en meget værdifuld egenskab at fremme, bliver absolut ikke styrket af forbud.

Med hensyn til farligheden af de våben, der berøres af lovforslaget, er det selvfølgelig givet, at de kan forvolde alvorlig skade, ja, i visse tilfælde med døden til følge. Men det samme kan anføres f. eks. for slagterknive, køkkenknive, knipler af jern og træ eller andre genstande, som i en given situation kan bruges som angrebsvåben.

Desuden er en effektiv kontrol med lovens

håndhævelse yderst vanskelig for ikke at sige umulig, og love, der ikke overholdes, bl. a. fordi kontrolmulighederne ikke er til stede, skulle helst ikke være udstedt.

Af de anførte grunde, og fordi vi finder det langt mere hensigtsmæssigt at fremme befolkningens og opdragernes ansvarsfølelse end at sætte snævre grænser for borgernes frihed, kan vi ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg takke for den stort set venlige modtagelse, dette lovforslag har fået.

Det ærede medlem hr. Søgaard gjorde en bemærkning om, at selv om dette lovforslag blev gennemført, var det jo ikke givet, at alle ulykker blev undgået, og det samme emne strejfedes det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen. Det er muligt. Egentlige forbrydelser undgås ikke ved gennemførelse af dette lovforslag, måske bortset fra ganske enkelte tilfælde, hvor det drejer sig om en lejlighedsforbrydelse. Den, der vil begå en forbrydelse, skaffer sig de hertil nødvendige remedier, men vådeskudsulykker kan vel i et vist omfang undgås. Og hvad springknive og springstiletter angår, tjener de ikke noget som helst fornuftigt formål, og alene af den grund, og fordi de frembyder en risiko i en given situation, har jeg forstået, at alle, måske bortset fra den sidste ærede taler, er enige om, at her bør man i hvert fald sætte ind med et forbud.

Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Østergaard i og for sig var enig i tendensen i lovforslaget, men forbeholdt sig sin naturlige ret til at se på enkeltheder i et kommende udvalg. Den samme ret har andre talere forbeholdt sig, og den har man.

Jeg forstod på det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen, at der var enkelte medlemmer i den konservative gruppe, som ville tage forbehold over for lovforslaget, og det er der ikke noget at sige til — dette har jo intet med en politisk stillingtagen at gøre.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Aage Fogh, der understregede, at forældre har et ganske særligt ansvar for, hvad de udruster deres børn med; man kan jo mange gange blive forbløffet, når man ser, hvor letsindigt forældre i så henseende handler.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen

[Justitsministeren.]

gjorde en del kritiske bemærkninger efter i øvrigt at have tilsluttet sig bestemmelserne i lovforslaget. Det ærede medlem pegede på den manglende effektivitet og sammenholdt her § 2 og § 3, idet det ærede medlem siger, at nu vil folk inden ikrafttrædelsestidspunktet styrte til for at forsyne sig med disse våben, fordi det efter lovens ikrafttræden ikke er forbudt at bære sådanne våben, hvis man blot har erhvervet dem før lovens ikrafttræden. Det ærede medlem mente ikke, at det var tilstrækkelig effektivt, at det fastsloges, at man efter lovens ikrafttræden ikke måtte besidde disse våben, og at man ikke uden tilladelse måtte erhverve ammunition til de pågældende skydevåben.

Når vi har valgt den foreslåede fremgangsmåde, er det simpelt hen, fordi vi ikke kunne gennemføre på effektiv måde en indsamling af alle herefter ulovlige våben. Det ville være helt håbløst, og der ville intet kriterium være for, hvorledes man skulle gå frem; derfor har vi altså valgt denne fremgangsmåde, vel vidende, at der er en manglende effektivitet.

Jeg forstod nogle af det ærede medlems bemærkninger derhen, at han spurgte, om det nu var nødvendigt, for at denne lov kunne træde i kraft og få den tilsigtede virkning, at gennemføre ændringer i politivædtægterne. Det skulle det ikke være. Loven i sig selv fastlægger retstilstanden på dette område.

Endelig vendte det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen tilbage til det, han og jeg altid diskuterer, nemlig at politiets mandskab ikke er tilstrækkelig stort, og det ærede medlem læste et udvalgt stykke fra sin fagpresse. Det skulle det ærede medlem nu ikke have gjort; han kunne have nøjedes med at henvise til det, for ærlig talt var ordvalget, når alt kommer til alt, mindre heldigt. Man kan jo sige, at det er det så tit i fagblade, hvor man forfølger ganske snævre formål; men jeg synes nok, at ordvalget i det valgte afsnit var særlig uheldigt.

Jeg er ikke uenig med det ærede medlem i, at vi nødvendigvis må have en forøgelse af politistyrken, men det ærede medlem ved jo, at en sådan forøgelse er under udvikling, at vi har folk under uddannelse i det omfang, politiskolen muliggør det. Der er jo sket en stærk forøgelse, i hvert fald på papi-

ret, som tjenestetidsnedsættelsen forudsætter, og det er stadig mit håb, at vi kan få den nødvendige udvidelse, idet vi — som alle ved — er i den ulykkelige situation, som vi betegner ved at tale om de mange pukkelårgange inden for politiet. Men det spørgsmål skal jo ikke løses i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag.

Jeg forstår i og for sig meget vel de synspunkter, det ærede medlem hr. Grøndahl gør gældende, idet han vender sig imod forbud, restriktioner og kontrol; men på den anden side har det ærede medlem naturligvis ikke ret, når han siger, at det var lettere at lave en lov, hvori der stod, hvad der var tilladt. Det tror jeg ville være uhyre svært, og jeg havde nær sagt, jeg er bange for, at en sådan lov ville komme til at indeholde pornografiske afsnit.

Det ærede medlem har naturligvis ret i, at slagterknive og trækøller og meget andet er lige så farlige som de her nævnte instrumenter, og det er klart, at for den, der vil begå en forbrydelse, kan de være lige så gode som en springkniv eller et salongevær. Men det ærede medlem må ikke i almindelighed bruge den vending, at fordi en lov ikke er fuldt effektiv, bør man ikke gennemføre den. Naturligvis er det en skønssag, hvorvidt det på forhånd er givet, at det, man gennemfører ved lov, ikke kan gennemføres; det er den tankegang, der ligger bag bestemmelserne i §§ 2 og 3. Vi mener ikke, vi kan gennemføre det fuldt ud i praksis, og derfor giver vi den formulering af bestemmelserne, som her er foreslået. Men den omstændighed, at man ikke fuldt ud kan gennemføre et forbud eller påbud, kan ikke være motivering for ikke at søge lovbestemmelser gennemført. Vi ved f. eks., at der begås i hundredtusindvis af tyverier i dette land, men ingen drømmer dog om af den grund at tillade tyverier. Vi er nødt til at have forbudsbestemmelser, selv om de kan være ineffektive, og selv om de i vid udstrækning er ineffektive. Det er som sagt en skønssag.

Jeg takker for modtagelsen af lovforslaget og imødeser en interessant udvalgsbehandling.

Herluf Rasmussen: Jeg kan for så vidt give den højtærede justitsminister ret i hans betragtninger med hensyn til indsamling af

[Hørluf Rasmussen.]

våben, som det jo vil være vanskeligt at gennemføre, men på den anden side kan jeg måske også som en konsekvens af denne indstilling forvente en vis tilslutning til mit synspunkt om ikke at udskyde lovforslagets ikrafttræden alt for længe.

Da det netop er anført i loven, at man ikke må bære disse våben, vil jeg gerne spørge, om ikke den højtærede justitsminister finder det rimeligt, også ud fra et rent arbejdsmæssigt synspunkt og effektivitets-synspunkt, at denne bestemmelse stadfæstes i politivedtægterne, idet jeg mener at have erfaring for, at ordenspolitiets arbejdsopgaver koncentrerer netop om politivedtægtsovertrædelser, færdselsovertrædelser og den slags overtrædelser. Det er jo ikke de rent strafferetlige overtrædelser, vort politi til daglig beskæftiger sig med.

Disse synspunkter vil jeg gerne bede den højtærede justitsminister tage med i sin vurdering af det, jeg har sagt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Søgaard: Da jeg forstår, der ønskes udvalgsbehandling, foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 5. marts kl. 14 med følgende dagsorden:

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændringer i lov om handel med samt tilvirkning og besiddelse af våben m. v.

2) Tredje behandling af:

Forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

3) Tredje behandling af:

Forslag til lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m. v.

4) Anden behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1963 til 31. marts 1964.

5) Anden behandling af:

Forslag til lov om tilsyn med banker og sparekasser m. v.

6) Første behandling af:

Forslag til lov om statens deltagelse i udgifterne ved oprettelse af et dansk undervisningshospital i Leopoldville.

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring i færdselsloven.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 13⁵⁵.

69. møde.

Tirsdag den 5. marts kl. 14.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i toldloven.

Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

I henhold til lov nr. 215 af 11. juni 1959 om radiospredning § 4 vil der af folketinget være at udpege 10 medlemmer til radio-rådet som repræsentanter for lyttere og fjernseere for perioden fra 1. april 1963 til 31. marts 1967.